

РЕШЕНИЕ

№ 2160

гр. София, 22.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 10.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10683** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на адв. Л. Д., като пълномощник на В. В. Б. – А. и М. В. Б. – М., и двете от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РД-11-01-033/08.08.2019г. на областния управител на област С.. С процесния административен акт, на основание чл.6, ал.1, т.2 и ал.5 от Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти (ЗОСОИ) и чл.32, ал.1 от Закона за администрацията (ЗА) е ОТКАЗАНО да се удовлетвори Искане с вх. №ОА21-03531/18.10.2018г. на В. Б. – А. и М. Б. – М., за издаване на Заповед, на основание чл.6, ал.5 ЗОСОИ по Заявление с вх. №98-А-292/20.01.1998г. на В. Н. Б..

Жалбоподателките претендират за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена в противоречие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона. Поддържат, че актът непосредствено засяга техни права и законни интереси в качеството им на наследници на В. Н. Б.. Твърдят, че мотивите за отказа на административния орган да издаде Заповед по чл.6, ал.5 ЗОСОИ с която приключва втората фаза на производството по обезщетяване, са неправилни и не съответстват на закона. Считат, че сроковете, регламентирани в ЗОСОИ, са относими само към датата на подаване на заявлението и обжалване на отказите на административния орган за обезщетяване, но не и за приключване на процедурата. Излагат доводи, че с издаване на Заповедта по чл.6, ал.1 във вр. с чл.2, ал.1, т.1 ЗОСОИ за правоимащите лица се създава обосновано правно очакване за придобиване на определени идеални части от

изградения върху отчуждената земя обект, при което принципите на правовата държава не предполагат с последващи разпоредителни действия държавата да осуети придобиването на признаните от самата нея права. Претендират, че в случая административният орган е бил длъжен при условията на обвързана компетентност да издаде акт със съдържание определено от правната норма. По същество поддържат, че оспорваната Заповед е лишена от мотиви, а изложените в обстоятелствената ѝ част фактически и правни основания са логически непоследователни и взаимно си противоречат. Лично и чрез процесуалния си представител адв. Д. молят съда да отмени Заповед №РД-11-01-033/08.08.2019г. и да изпрати преписката на областния управител на област С. за ново произнасяне по Заявлението им от 18.10.2018г., със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендират за разноски. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излагат и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът - ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ на област С., оспорва жалбата. В писмено становище с вх. №1438/06.02.2020г. поддържа, че Заповед №РД-11-01-033/08.08.2019г. е законосъобразен административен акт и не са налице основания за нейната отмяна. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в допълнително представени писмени бележки по същество на спора. Претендира за разноски. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателките адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Заинтересованата страна ОБЩИНА С., представлявана от кмета, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. Д. поддържа, че оспорваният административен акт е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна. Претендира за разноски. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в допълнително представени писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателките В. и Б. са наследници по закон на В. Н. Б., който факт се установява с приетото по делото Удостоверение за наследници №001685/13.10.2010г., издадено от [община] (л.83).

Със Заявление с вх. №98-А-292/20.01.1998г. (л. 39,40) В. Б., в качеството на наследник на Н. А. Б., е сезирал областния управител на Бургаска област с искане да бъде обезщетен, на основание чл.2, ал.1, т.1 във вр. с чл.6, ал.3 ЗОСОИ, за част от недвижим имот – дворно място с площ 212 кв.м., както и за разрушен хотел, магазини, ресторант, обор и движими вещи, одържавени по реда на Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост (ЗОЕГПНС), които не са му били възстановени на основание на Закона за възстановяване на собствеността върху одържавени недвижими имоти (ЗВСВОНИ).

С Решение №РД-07-114/30.06.1998г., на основание чл.2, ал.1, т.1, чл.3, ал.1, т.1 във вр. с чл.6, ал.3 ЗОСОИ, областният управител на Бургаска област е признал правото на В. Н. Б. за обезщетяване със съсобственост в идеални части върху терена на държавен недвижим имот в [населено място], парцел III, кв.139 по плана на града, съответстващи на стойността на 222 кв.м. дворно място от бившия имот пл. №4672, сгради описани в Акт за държавна собственост (АДС) №33/11.11.1949г. и движими вещи по приложен Протокол-опис (л. 69,70).

В изпълнение на Заповед №РД-06-37/13.11.1998г. на областния управител на Бургаска област (л. 71,72) е била изготвена Експертна оценка за определяне на размера на обезщетението на правоимащите лица за движимото и недвижимото имущество, описано в Решение №РД-07-114/30.06.1998г. (л. 73-77). Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства така изготвената оценка да е била утвърдена с нарочен акт на областният управител на Бургаска област в срока по чл.6, ал.5 ЗОСОИ. Видно от отбелязването на приетата по делото Експертна оценка от 18.12.1998г. в горната част на първа страница е сложена резолюция „Да“ (без дата), подпис и печат на областен управител на област Б. (л.73). Видно от отбелязването на последна страница Експертната оценка е била редовно връчена на В. Б. на 05.04.1999г.

На 01.07.1999г. наследодателят на жалбоподателките е сезирал областния управител на Сливенска област с искане да му бъдат издадени временни удостоверения на компенсаторни записи на обща стойност 68 000 000 (шестдесет и осем милиона) неденоминирани лева, съгласно утвърдена оценка на вещото лице (л.78).

С Решение №669/27.07.2017г. по гр. дело №5740/2016г. Сливенският районен съд (СлРС) е отхвърлил иска, предявен от В. В. Б. – А. и М. В. Б. – М. срещу [община] за допускане на делба на имот с идентификатор 67338.534.31, намиращ се в [населено място] – централна градска част (стар кв.139, УПИ II), с площ 2564 кв.м. Според мотивите на съдебния акт по гр. дело №5740/2016г. фактическият състав, от който настъпва придобиването на идеални части от правото на собственост върху обектите, които не могат да бъдат върнати реално по смисъла на чл.2, ал.1 ЗОСОИ, приключва с издаването на заповед по чл.6, ал.5 ЗОСОИ, с която компетентният административен орган утвърждава направената оценка и определя квотите на съсобствеността. В случая има изготвена оценка, но няма издадена нарочна заповед по смисъла на чл.6, ал.5 ЗОСОИ, тъй като положената резолюция „Да“, не съдържа задължителните реквизити на административен акт по чл.6, ал.5 ЗОСОИ. Видно от отбелязването на последна страница Решението на СлРС е влязло в сила на 24.07.2019г. след като е било потвърдено с Решение №188/07.11.2017г. на Сливенския окръжен съд (СлОС).

На 18.10.2018г. жалбоподателките са предявили пред областния управител на област С. искане (вх. №ОА21-03531) за издаване на Заповед по чл.6, ал.5 ЗОСОИ с която да утвърди направената оценка и да определи квотите на съсобствеността. На това искане областният управител на област С. е отговорил с Писмо с изх. №ОА21-00786/08.11.2018г. което е било оспорено от жалбоподателките. С Определение №142/25.03.2019г. по адм. дело №68/2019г. Административен съд Сливен (АССл) е отменил отказа на областния управител, обективиран в писмото с изх. №ОА21-00786/08.11.2018г. и е изпратил преписката на административния орган за произнасяне по същество по искането с вх. №ОА21-03531/18.10.2018г. Съдебният акт по адм. дело №68/2019г. е влязъл в сила на 11.07.2019г.

С оспорваната в настоящото производство Заповед №РД-11-01-033/08.08.2019г. е постановен изричен отказ за издаване на Заповед по чл.6, ал.5 ЗОСОИ по заявление с вх. №98-А-292/20.01.1998г. на В. Н. Б..

При така установените факти, съдът намира от правна страна следото:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.6, ал.6 ЗОСОИ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирани лица –

адресати на акта, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от него.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателките оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №РД-11-01-033/08.08.2019г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.6, ал.5 във вр. с ал.1, т.2 ЗОСОИ.

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Оспорваната Заповед е в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗОСОИ собствениците или правоприемниците на собственици на имоти, одържавени по законите и начините, посочени в чл.1 и чл.2 ЗВСОНИ, но които не могат да бъдат върнати реално, защото са станали публична собственост на държавата или на общините, придобити са добросъвестно от трети лица, или върху тях са извършени, при спазване на действащото законодателство, строежи или други промени, които не позволяват реалното им връщане, имат право на обезщетение по някой от начините, установени в т.1 – т.3. Право на обезщетение по техен избор имат и лицата или техните правоприемници, от които са одържавени или отчуждени всякакви движими или недвижими имоти (без земите), ценни книжа, ценности и пари по нормативни актове, посочени в чл.2, ал.1 ЗВСОНИ или без законово основание по чл.2, ал.2 ЗВСОНИ, собствеността или правата върху които не могат да бъдат възстановени реално, защото са разрушени, преустроени, употребени, станали негодни, придобити добросъвестно от трети лица, или престанали да съществуват по друг начин (чл.3, ал.1 ЗОСОИ).

Производството по обезщетяване на правоимащите лица се осъществява в две фази по реда на чл.6 ЗОСОИ. В първия етап от процедурата подадените в срок искания с посочване на избрания начин за обезщетяване се проверяват и се решават от съответния компетентен орган - министър, ръководител на ведомство или областен управител, в двумесечен срок от постъпването им. Решенията се съобщават на предявилите исканията в седемдневен срок от вземането им по реда на ГПК. Неполучаването на решението до 30 юни 2001 г. се счита за мълчалив отказ (чл.6, ал.3 във вр. с ал.1 ЗОСОИ). Във втория етап на производството уважените искания за обезщетяване по реда на ЗОСОИ се предават за оценка на претенциите и за установяване на квотите в съсобствеността със заповед на издалия решението на вещи лица, по утвърден списък, които изготвят експертизите в едномесечен срок от възлагането на задачата (чл.6, ал.4 ЗОСОИ). В ал.5 на чл.6 ЗОСОИ е регламентирано, че направените оценки и установените квоти се утвърждават с нарочен акт на съответния компетентен орган - министър, ръководител на ведомство или областен управител, в едномесечен срок от подаването на оценката от вещите лица и се съобщават на предявилите исканията в 7-дневен срок от утвърждаването им по реда на ГПК. В чл.6, ал.5, изр. 2^{po} изрично е предвидено, че неполучаването на решението

в седемдневен срок се счита за мълчалив отказ.

В настоящия случай няма данни към кой момент Експертната оценка от 18.12.1998г. е била предадена на областния управител на област Б. и съответно от кой момент е започнал да тече едномесечният срок за утвърждаването и с изричен административен акт, с който приключва и производството по обезщетяване по реда на ЗОСОИ. Най-късната дата от която следва да се приеме, че това е станало е 05.04.1999г. – датата на която жалбоподателят е бил уведомен за изготвяне на оценката. Следователно срокът за произнасяне на областния управител е изтекъл най-късно на 05 май 1999г. Седемдневният срок за уведомяване на правоимащия В. Б., съгласно приложимата норма на чл.6, ал.5 ЗОСОИ, е изтекъл на 12 май 1999г., сряда – присъствен ден.

Към тази дата обаче в сила вече е била нормата на чл.6, ал.1 от Закона за административно-териториалното устройство на РБългария (ЗАТУРБ), съгласно която територията на страната се разделя на 28 области (ДВ, бр.154/28.12.1998г.). В ал.2 на чл.6 ЗАТУРБ е регламентирано, че границите и административните центрове на областите се утвърждават с указ на президента по предложение на Министерския съвет. Съгласно изричната норма на §21 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за административно-териториалното устройство на РБългария (ПЗР ЗИД ЗАТУРБ, ДВ, бр.154/1998г.) неприключилите преписки и архивите на досегашните области се преразпределят между новите областни администрации в срока по ал.1 – едномесечен от обнародване на указа на президента с който се определят границите на новите области и техните административни центрове. С Указ №1/05.01.1999г. (обн. ДВ, бр.2/08.01.1999г.) на президента на РБългария са утвърдени административните граници и центрoвете на административните области сред които и област с административен център [населено място] (т.20). Областните управители на новообразуваните области са назначени с Решение на Министерски съвет (МС) №45/01.02.1999г.

Следователно и доколкото в случая липсват данни производството по обезщетяване на общия наследодател В. Б. да е приключило към 08.02.1999г. - срока по §21, ал.3 ПЗР ЗИД ЗАТУРБ, то след тази дата компетентен да се произнесе с нарочен акт по чл.6, ал.5 ЗОСОИ за утвърждаване на изготвената оценка, е бил областният управител на област С.. В този случай едномесечният срок по чл.6, ал.5 е изтекъл на 08.03.1999г. – понеделник, присъствен ден, след което е започнал да тече 7-дневният срок за уведомяване на правоимащия Б.. Този срок е изтекъл на 15 март 1999г.

И в двата случая обаче няма произнасяне с изричен акт – Заповед за утвърждаване на оценката, съответно на областния управител на област Б. – до 08.02.1999г. или на областния управител на област С. след тази дата, поради което и съгласно изричната норма на чл.6, ал.5 ЗОСОИ, най-късно на 12 май 1999г. мълчаливият отказ е бил налице. Този отказ е можело да бъде оспорен най-късно до 31.03.2000г., съгласно изричната норма на чл.6, ал.6 ЗОСОИ.

По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства за оспорване на мълчаливия отказ на областния управител да е бил оспорен в установения от закона срок, поради което и следва да се приеме, че е влязъл в сила и въпросът не подлежи на пререшаване чрез подаване на нови искания за издаване на нарочен акт, какъвто е настоящият случай.

По изложените доводи съдът приема, че оспорваният административен акт е законосъобразен и не са налице твърдените от жалбоподателките пороци, които да

обосноват неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактичката и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението – 200 (двеста) лева.

Съгласно чл.143, ал.3 АПК на заинтересованата страна за която оспорваният акт е благоприятен също се дължат разноски. В случая по делото е представен Договор за правна защита и съдействие с изх. №ОРД01-185/07.02.2020г., сключен между заинтересованата страна [община] и адвокатско дружество „Д. и Х.“ за осъществяване на процесуално представителство и защита по адм. дело №10683/2019г. на АССГ. До приключване на устните състезания по делото обаче, не са представени доказателства както за размера на уговореното адвокатско възнаграждение, така и за неговото заплащане. Според т.1 от ТР №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В случая в Договор за правна защита и съдействие от 07.02.2020г. в който е уговорен размерът и начинът на заплащане на адвокатското възнаграждение, както и доказателства, че последното е било реално заплатено, са представени едва с писмените бележки от 13.02.2020г. Според изричното изявление на процесуалния представител на заинтересованата страна до приключване на устните състезания по делото възнаграждението не е било заплатено, поради което и такова не следва да бъде възложено в тежест на жалбоподателките.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. Б. – А. и М. В. Б. – М., и двете от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РД-11-01-033/08.08.2019г. на областния управител на област С..

ОСЪЖДА В. В. Б. – А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап.14 и М. В. Б. – М., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.18, да заплатят на ОБЛАСТНИЯ УПРАВИТЕЛ на област С. с адрес: 8800 С., [улица], ОБЩО 200 (двеста) лева – разноски по адм. дело №10683/2019г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния

административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова